

herved er meent, at der skal gjøres en Forandring i de almindelige Bestemmelser om Overformynderiet, nemlig saaledes at Beløbet istedetfor at indsættes i Overformynderiet skal udbetales til Børgen, eller om der kun dermed er meent, at Børgen skal optræde som Handleude paa den Umyndiges Vegne. Er det Første Tilfældet, synes det mig, at Bestemmelsen ikke er tilstrækkelig begrundet, men er det Sidste derimod Tilfældet, er den sikkert ikke nødvendig, da det i ethvert Tilfælde, naar de Umyndige omtales i Loven, er en Selvfølge, at det, forsaavidt de skulle optræde handlende, enten som modtagende eller som givende, er Børgen, der handler for dem. Naar det i samme Led hedder: „Giver den Paaagjældende frivillig Afkald paa sin Afkomst dertil, eller erhverves en Retskjendelse for, at han er ude af Stand til selvstændig at overtage og bestyre en Eiendom eller anden Besiddelse, tilfalder Beløbet den Næste i den beleguede Række“, kan jeg for det Første ikke see nogen særlig Grund til, at en Slægtning skulde gaae glip af Pengesummen, fordi han ikke er istand til at bestyre Eiendommen. De Umyndige ere da heller ikke istand til personlig at styre Eiendommen, men maae gjøre det ved Hjælp af en Børge, og paa samme Maade maae ogsaa de gjøre det, der af andre Grunde ikke ere stiftede dertil, saaledes at der altsaa ikke synes at være Grund til at udelukke dem fra en saadan Afkomst. Desuden veed jeg ikke ret, hvorledes der skulde kunne tilveiebringes en Retskjendelse om en saadan Ting. En Retskjendelse maa jo i privatretlige Forhold gives under en opstaaet Retsstvift; men hvorledes en Retsstvift her skulde kunne opstaae; hvad den skulde gaae ud paa, hvilken Paastand der skulde nedlægges, og imellem hvilke Parter den skulde opstaae, er ikke ganske klart. Jeg troer ikke, det er gjort her at opstille en Dommer som den, der skal afgjøre et saadant Tilfælde. — Den ærede Forslagsstiller bemærkede ganske rigtig, at Tanken i nogle af de senere Paragrapher, deriblandt § 18, var tagen efter den afdøde Retslærde og Statsmand P. G. Bang. Jeg vil heller ikke i og for sig indvende Noget imod disse Bestemmelser, men jeg troer, at

navnlig Bestemmelsen i § 18 har en Mangel, som maa afhjælpes, hvis Lovforslaget skal blive til Lov. Der siges nemlig deri: „Kan og vil Jorddrotten ikke træffe anden Overenskomst med sine Pantecreditorer, udbetales de contante Kjøbesummer, der tilfalde ham, til den første Pantecreditor, hvis han fordrer det, til Afdrag paa Pantegjælden, og i modsat Fald til den næste, der fordrer det, hvorhos de udstedte Obligationer paa samme Maade gives Pantecreditorerne til haandsaaet Pant.“ Tænker man sig nu, at den contante Udbetaling skeer til den første Pantecreditor, medens der ikke i de følgende Panteobligationer udtrykkelig staaer, at der gives Dprykningsret efter den første Pantehaver, vil altsaa Jorddrotten faae en Ret til at besætte den Pads, som han ved Hjælp af denne Lov har faaet ledig, ved et nyt Laans Indsættelse, til Skade for senere Pantehavere, som ikke komme til at nyde Godt af den contante Udbetaling. Loven vilde altsaa komme til at give en Bestemmelse alene til Fordel for den første Pantehaver, men ikke for de senere, og den maa folgelig suppleres med den Bestemmelse, at forsaavidt første Pantehaver vælger at faae contant Udbetaling, have de senere Prioritetshavere Dprykningsret uden Hensyn til, hvad der derom maatte være bestemt i deres Obligationer. — Den ærede Forslagsstiller har en Række af særffilte Bestemmelser for de Tilfælde, hvori der ved Fundatser, Erectionsbreve eller andre saadanne Bestemmelser findes særegne reelle Begunstigelser for Fæsterne, og til at fastsætte Værdien af disse har han foreslaaet en Commission. Bestemmelserne for denne Commissions Virkemaade osv. troer jeg ere anvendelige og hensigtsmæssige, men der er et Punkt, som jeg troer, den ærede Forslagsstiller har overseet, og som netop paa Grund af den særegne Gjenstand, der skal vurderes, er af Bigtighed; det er nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal sætte Commissionen i Bevægelse, og hvad der skal udfordres for, at den skal blive sat i Bevægelse. Det er nemlig klart, at det, at en Fæster henvender sig til Commissionens Formand og siger: Der tilkommer mig visse Begunstigelser, jeg vil have en Commissionsforretning, ikke kan være nok